

Μετά Βαΐων και κλάδων !

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Μετά βαΐων και κλάδων” η υποδοχή του Χριστού στην πόλη της Ιερουσαλήμ την Κυριακή των Βαΐων. Έτσι όπως υποδέχεται ο κόσμος κάθε ξεχωριστό πρόσωπο. Πανηγυρίζει για τον ερχομό του, δοξάζει το γεγονός, θυμάται, ζητά, κραυγάζει, χαιρετά, ενθουσιάζεται. Κι αυτό συμβαίνει πάντοτε. Η ανθρώπινη ζωή χαρακτηρίζεται από την προσμονή του μεσσία, του σωτήρα. Νιώθουμε την ανεπάρκειά μας, μας φαίνεται κοπιαστικό εμείς να αγωνιστούμε για την σωτηρία

μας και προσμένουμε το πρόσωπο, τον χαρισματικό ηγέτη, ο οποίος θα μας τραβήξει μέσα στην ανημπόρια μας και θα μας οδηγήσει εκεί που θέλουμε. Η μεγαλύτερη δυσκολία στη ζωή μας δεν είναι να είμαστε ελεύθεροι. Είναι το πώς θα διαχειριστούμε την ελευθερία μας. Κι αυτό γιατί θέλει κόπο κι επώδυνο αγώνα. Ταυτόχρονα, είναι πιο εύκολο άλλος να έχει την ευθύνη για τον κόσμο, τη ζωή, την πορεία μας και για τη λύση των προβλημάτων μας. Έτσι, αναζητούμε τους μεσσίες στα πρόσωπα των πολιτικών, των αθλητών, των ηθοποιών, των καλλιτεχνών, και οποιουδήποτε άλλου το κάθε σύστημα προβάλλει, ώστε να έχουμε τον “ένοχο” έτοιμο στην αποτυχία μας ή να μπορούμε να ξεχνούμε τα προβλήματά μας ασχολούμενοι μ’ αυτούς, ξεχνώντας τον μοναδικό Μεσσία και Σωτήρα μας. “Μετά βαΐων και κλάδων” κυλά λοιπόν η ζωή μας. Μα τα προβλήματά μας δεν λύνονται με “κούφιες ρητορείες”. Η ελευθερία που αφήνουμε στην άκρη παραμένει πάντοτε ένα μεγάλο ερώτημα. Και τα “ωσαννά” των Βαΐων εύκολα μετατρέπονται στα “Άρον, άρον, σταύρωσον”, όταν το σύστημα μας πληροφορεί ότι ο Μεσσίας που επιλέξαμε δεν είναι αυτός που μας λυτρώνει ή όταν εμείς κουραστούμε να αγωνιζόμαστε ή ενοχλούμαστε από την αλήθεια που τα λόγια και η ζωή Του κρύβουν. Ο Χριστός μπήκε θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα, γνωρίζοντας τις δοξασμένες κραυγές και τα “μετά βαΐων και κλάδων” του λαού. Εκπλήρωσε τις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, αφουγκράστηκε τη χαρά των ανθρώπων, αλλά ήξερε καλά μέσα Του πόσο γρήγορα αυτός ο ενθουσιασμός θα περνούσε. Κι αυτό γιατί δεν είχε έρθει για να υποσχεθεί εύκολες λύσεις, δεν μίλησε για την πλατειά, αλλά για την “στενή πύλη”, δεν μίλησε για την εξουσία, αλλά για τη διακονία του κόσμου. Πάνω στο ταπεινό πουλαράκι ο Χριστός φάνταζε βασιλιάς και μεσσίας στα μάτια όσων των ζητωκραύγαζαν, καθώς είχαν μάθει για την Ανάσταση του Λαζάρου. Μα ήρθε τόσο ταπεινά στα Ιεροσόλυμα, βιώνοντας από πριν, όπως και σε όλη Του την ζωή, την ταπείνωση που οι ίδιοι οι δοξαστές Του Τού επεφύλασσαν! Ο Χριστός ήταν ο Μεσσίας, όχι όμως όπως τον φαντάζονταν ο κόσμος, αλλά όπως ο ίδιος δίδασκε: Αυτός που θα πρόσφερε τη Σωτηρία, Αυτός που θα μιλούσε και θα ζούσε την Αγάπη, Αυτός που δεν θα έπαυε ποτέ να παρουσιάζει στους ανθρώπους την Αλήθεια. “Μετά βαΐων και κλάδων” υποδεχόμαστε κι εμείς το Χριστό, στην αρχή της Μεγάλης Εβδομάδας, μοιάζοντας περισσότερο με τους ανθρώπους της Ιερουσαλήμ, σαγηνεμένοι από τα θαύματα και μην ακούγοντας το βάθος των λόγων και των έργων Του. Είναι καιρός όμως να ξεφύγουμε από την παρανοημένη εικόνα που έχουμε για το Χριστό και να αναζητήσουμε στην γνήσια κοινωνία με το πρόσωπό Του το Θεό που μας λυτρώνει, μας κάνει υπεύθυνους για τη ζωή και την ελευθερία μας και μας προτείνει την οδό που ξεκινά από το Πάθος, αλλά καταλήγει πάντοτε στην Ανάσταση. Την δική Του και την δική μας...

Πηγή: ayioi-pantes.blogspot.gr